

POSTANOWIENIE

Dnia 29 września 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku B. Sp. z o.o. z siedzibą w W. obecnie Syndyka masy upadłości B. Sp. z o.o. w upadłości z siedzibą w W. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w W. przy udziale zainteresowanych A. P., J. J., J. R. o objęcie ubezpieczeniami społecznymi i podstawę wymiaru składek, po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 29 września 2016 r., skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 17 marca 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania

2. odstępuje od obciążenia masy upadłości B., Spółki z o.o. kosztami postępowania przed Sądem Najwyższym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 marca 2015 r. Sąd Apelacyjny, Sąd Apelacyjny, Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w (...) oddalił apelację B., spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. od wyroku Sądu Okręgowego w W. z dnia 14 maja 2014 r., oddalającego odwołanie spółki od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w W. z dnia 28 stycznia 2013 r. Zaskarżoną decyzją ustalono, że zainteresowane A. P., J. J. i J. R., jako wykonujące na rzecz spółki pracę na podstawie umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z przepisami kodeksu cywilnego stosuje się przepisy dotyczące zlecenia, podlegają

obowiązkowym ubezpieczeniom emerytalno-rentowym i wypadkowemu, a spółka - jako płatnik - jest zobowiązana do opłacenia z tego tytułu składek.

Według przyjętych ustaleń, zainteresowane i spółkę - firmę usługową - łączyła umowa o wykonanie partii zestawów promocyjnych zamówionych przez producenta chemii gospodarczej C., nazwana umową o dzieło, przy czym czynności wykonawczyń polegały na konfekcjonowaniu i pakowaniu produktów kosmetycznych według schematu ustalonego przez zamawiającego.

Sąd Apelacyjny zważył, że czynności wykonawcze podejmowane w ramach zawartych umów nie są charakterystyczne dla umów rezultatu, lecz właściwe dla umów starannego działania i wbrew nazwie - umowa o dzieło - umowy stron zakwalifikował jako umowy o świadczenie usług. W konsekwencji stwierdził obowiązek ubezpieczenia społecznego na podstawie art. 6 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 963 ze zm.).

Skargę kasacyjną płatnika oparto na podstawie naruszenia prawa materialnego, a we wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania wymieniono przyczyny ujęte w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c. Skarżący wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, „czy gotowy zestaw promocyjny produktów kosmetycznych obejmujący określoną ilość składników wchodzących w skład zestawu oraz wymagający jego przygotowania od podstaw tj. od złożenia kartonika, przez odpowiedni dobór elementów składowych, aż po jego zapakowanie jest dziełem tj. wytworem indywidualnym wykonawcy”.

Podniósł też, że skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sąd Apelacyjny naruszył przepisy prawa materialnego wskazane w podstawach skargi.

Organ ubezpieczeń społecznych wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub

wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Zagadnienie prawne uzasadniające przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania musi mieć charakter istotny i ściśle jurydyczny, czyli oderwany od kontrowersji dotyczących dokonanych w sprawie ustaleń lub oceny dowodów, a problem przedstawiony jako przyczyna kasacyjna nie może sprowadzać się do zwykłej wykładni i stosowania prawa ani - oczywiście - do wątpliwości skarżącego odnośnie do prawidłowości rozstrzygnięcia jego indywidualnej sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2009 r., III UK 90/08 i III UK 91/08, niepubl. oraz z dnia 8 września 2008 r., III UK 52/08 i III UK 55/08, niepubl.). W orzecznictwie Sąd Najwyższy wielokrotnie wskazano, że twierdzenie o występowaniu takiego zagadnienia jest uzasadnione tylko wtedy, gdy nie było ono rozstrzygane przez Sąd Najwyższy lub gdy istnieją rozbieżne poglądy wynikające z odmiennej wykładni przepisów konstruujących to zagadnienie (por. np. postanowienia SN z 10 marca 2010 r., II UK 363/09, LEX nr 577467; z 12 marca 2010 r., II UK 400/09, LEX nr 577468).

W niniejszej sprawie wnioski o przyjęcie skargi do rozpoznania, ze wskazaniem na przyczynę kasacyjną przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., sformułowano zagadnienie, które nie ma waloru zagadnienia prawnego. Kwalifikacja umowy stron nie budzi kontrowersji, ustalono bowiem, że indywidualnie oznaczony rezultat nie był przedmiotem umów zawieranych między skarżącym i zainteresowaną, a realizacja umowy polegała na wykonywaniu powtarzalnych, technicznych czynności. Te stwierdzenia wypływają z ustaleń faktycznych, którymi Sąd Najwyższy jest związany (art. 398¹³ § 2 *in fine* oraz art. 398³ § 3 k.p.c.).

Odwołanie się do argumentów wskazujących, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona jest nielogiczne, gdy przedstawia się istotny problem prawny wymagający rozstrzygnięcia przez Sąd Najwyższy, a także nietrafne, skoro z treści skargi, bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań, nie wynika, że przytoczone w niej podstawy kasacyjne uzasadniają uwzględnienie skargi (por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 5 października 2007 r., III CSK 216/07, niepubl.).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 102 k.p.c.